

Sygn. akt IV KK 433/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół (przewodniczący, sprawozdawca)
SSN Barbara Skoczowska
SSN Józef Szewczyk

w sprawie **M. Ż.**
skazanej z art. 225 § 2 k.k. i innych
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu, w trybie art. 535 § 5 k.p.k.,
w dniu 21 stycznia 2015 r.,
kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść,
od wyroku Sądu Rejonowego w T.
z dnia 24 lutego 2014 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę oskarżonej M. Ż.
przekazuje Sądowi Rejonowemu w T. do ponownego
rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Prokuratura Rejonowa w T. skierowała w dniu 19 grudnia 2013 r. do Sądu Rejonowego w T. akt oskarżenia przeciwko M. Ż., dołączając wniosek o wydanie wyroku skazującego i orzeczenie uzgodnionych przez prokuratora z

oskarżoną, w trakcie przesłuchania w dniu 25 listopada 2013 r., kar jednostkowych i kary łącznej:

- za czyn z art. 225 § 2 k.k. – 4 miesiące pozbawienia wolności,
- za czyn z art. 218 § 1a k.k. i art. 219 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. – 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- za czyn z art. 270 § 1 k.k., przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. – 5 miesięcy pozbawienia wolności,
- kary łącznej 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres próby trwającej 5 lat,
- grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych po 10 złotych każda, a także orzeczenie na podstawie art. 44 § 2 k.k. przepadku dowodów rzeczowych oraz zasądzenie kosztów i opłat (k. 275 – 276, 277, 313 – 316, 317 i 333).

Po rozpoznaniu przedmiotowej sprawy na posiedzeniu, na które oskarżona, prawidłowo zawiadomiona, nie stawiła się, Sąd Rejonowy w T. wyrokiem z dnia 24 lutego 2014 r., sygn. II K .../13 uznał oskarżoną M. Ż. za winną popełnienia zarzucanych jej czynów i orzekł nim kary jednostkowe i karę łączną tak jak we wniosku prokuratora, załączonym do aktu oskarżenia. Zauważyć przy tym należy, iż zarówno akt oskarżenia, jak i wyrok błędnie powołują w kwalifikacji prawnej przypisanych czynów art. 219 § 1 k.k., zamiast art. 219 k.k. (k. 361 i 362 – 364).

Wyrok nie został zaskarżony i uprawomocnił się z dniem 4 marca 2014 r. (k. 368).

Od tego wyroku kasację złożył Prokurator Generalny. Zaskarżył wyrok w całości na korzyść skazanej M. Ż. i **zarzucając** rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego – art. 335 § 1 k.p.k. w zw. z art. 343 § 7 k.p.k., polegające na uwzględnieniu zawartego w akcie oskarżenia nieprawidłowego, gdyż obarczonego błędem w zakresie kary łącznej pozbawienia wolności, wniosku prokuratora o skazanie M. Ż. bez przeprowadzenia rozprawy, za popełnienie przestępstw z art. 225 § 2 k.k., z art. 218 § 1a k.k. i art. 219 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. oraz z art. 270 § 1 k.k. – trzykrotnie i wydaniu wyroku zgodnego z tym wnioskiem, w konsekwencji czego doszło do rażącej obrazy prawa materialnego, a to art. 86

§ 1 k.k., poprzez wymierzenie kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy, a więc wyższej niż wynosząca 1 rok i 3 miesiące pozbawienia wolności suma kar jednostkowych, orzeczonych w wymiarze, kolejno 4, 6 i 5 miesięcy pozbawienia wolności, **wniósł** o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej kary łącznej pozbawienia wolności i przekazanie sprawy M. Ż. do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w T.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna.

Rację ma Prokurator Generalny gdy podnosi, że zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w T. zapadł z rażącą obrazą przepisów postępowania – art. 335 § 1 k.p.k. w zw. z art. 343 § 7 k.p.k., jak i przepisów prawa materialnego – art. 86 § 1 k.k. Sąd Rejonowy uwzględnił wniosek prokuratora (uzgodniony w trybie art. 335 § 1 k.p.k.), o skazanie M. Ż., bez przeprowadzenia rozprawy, za popełnienie zarzuconych jej przestępstw, pomimo wadliwości tego wniosku w zakresie kary łącznej. Przecież co do wysokości kary łącznej pozbawienia wolności, był on sprzeczny z treścią art. 86 § 1 k.k., który to przepis zezwalał, w niniejszej sprawie, na jej wymierzenie w granicach od 6 miesięcy (tj. najwyższa z kar jednostkowych), do 1 roku i 3 miesięcy (tj. suma kar jednostkowych).

Doszło też do naruszenia art. 343 § 7 k.p.k., gdyż w realiach sprawy Sąd Rejonowy nie zwrócił uwagi stronom na opisaną wyżej wadliwość wniosku, i dopiero wówczas gdyby oskarżyciel, w uzgodnieniu z oskarżoną, nie dokonał stosownej modyfikacji wniosku, należało przekazać sprawę do rozpoznania na zasadach ogólnych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2013 r., III KK 265/13, LEX nr 1380961). Wskazane w kasacji rażące naruszenie wymienionych wyżej przepisów k.p.k. oraz k.k., miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, albowiem w konsekwencji doprowadziło do poniesienia przez M. Ż. surowszej odpowiedzialności karnej, niż była możliwa przy prawidłowym ich zastosowaniu (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 22 sierpnia 2013 r., II KK 199/13, LEX nr 1350542, z dnia 13 sierpnia 2014 r., V KK 216/14, LEX nr 1493994).

Kierując się powyższym, Sąd Najwyższy na podstawie art. 537 § 2 k.p.k. i art. 535 § 5 k.p.k. orzekł jak w wyroku.